

נספח 1- לעולם אין לדעת/ ק' פורסטר:

בעודו סטודנט צעיר בבית ספר לרפואה באחת הערים במערב התיכון, היה ד"ר מארלין משוכנע בהחלט כי אין טעם שאדם חולה ובעל מום ימשיך את חייו. הוא היה חסיד גדול של בחירת מיתה נאה (המתת חסד) לחשוכי מרפא וברוח זו היה מתווכח עם שאר הסטודנטים שלמדו עימו:

חביריו: "הרי לשם זה נוצרנו, אנו הרופאים, לטפל בבעלי מומים, בחיגרים, בעיוורים ובחירשים- אילמים".

מארלן ענה להם: "תפקידם של הרופאים הוא לרפא חולים ואם אין לך דבר העשוי לרפאם, מוטב שימותו".

יום אחד, בשנת ההתמחות שלו בעודו במשמרת, הוא שימש מילד למהגרת אחת בשכונת העוני של העיר. היה זה ילדה העשירי של האישה והוא נולד כשרגלו האחת קצרה הרבה יותר מהשנייה. מתוך הרגל, נשף הרופא לתוך פיו של התינוק כדי להפחית רוח חיים באפיו. כעבור רגע, הרהר: "לכל הרוחות! כל ימי חייו יהיה צריך להתהלך בעולם כשהוא גורר רגל תותבת, הילדים האחרים יכנוהו 'פיסחון'. מדוע אטרח להשאירו בחיים? העולם לא ירגיש בהיעדרו".

דיון: מה דעתכם על קביעתו של מארלן? בעדו נגד

המשך הסיפור:

אך הרופא שבו גבר על האדם קר השכל, ואיכשהוא לא יכול היה לחדול מן הנסיון להפעיל את הריאות הזעירות ועל כן ניסה שוב. לבסוף נשמעה קול הנשימה לה ציפה. סומק עלה בלחיו של התינוק ובכי רפה בקע מפיו.

הרופא הצעיר לקח את תרמילו ויצא מן הבית וכל העת היה מוכיח את עצמו: 'כבר יש יותר מדי ילדים בבית הדל הזה, מדוע הצלתי את התינוק בעל המום? מוטב לו לעולם שלא יהיו בו בעלי מום כאלה'. השנים חלפו עברו,

הרופא העתיק את מגוריו לעיר תעשייתית קטנה במזרחה של ארה"ב וחולים רבים היו משכימים לפתחו. הקיצוניות של ימי נעוריו נעלמה, הוא היה עתה רופא ככל הרופאים העמלים קשה, העייפים תמיד, הטורחים בכל מאודם כדי שהחולים יישארו בחיים אפילו אם נבחר המוות בענייהם ויפה להם יותר מהחיים.

גם הרופא עצמו התנסה בתלאות רבות, בנו היחיד ואשת בנו נספו בתאונת דרכים והרופא הביא לביתו את התינוקות שלהם וטיפל בה במסירות, הוא אהב אותה עד טירוף. אותו קייץ מלאו לה 10 שנים.

בוקר אחד התעוררה ברברה (זה היה שמה) והתלוננה כי צווארה נוקשה וכאב מוזר מחלחל בזרועותיה וברגליה. תחילה חשב הרופא כי הילדה חלתה בשיתוק ילדים. אולם לאחר בדיקות נוכח כי מדובר בזיהום שמקורו נדיר כל כך עד שספרי הרפואה מזכירים אותו רק בדרך אגב. במשך כל שנות עבודתו כרופא לא נפגש מארלין אפילו במקרה אחד של מחלה זו. הוא התייעץ ברופאי עצבים והם הודיעוהו, כי קצרה ידם לעזור:

הרופאים : "אין תרופה למחלה, היא מתפתחת לאט לאט ומסתיימת בשיתוק מלא או חלקי, אבל במערב יושב רופא צעיר- שמו ט'. ז'. מילר, אילו היינו במקומך היינו פונים אליו".

ד"ר מארלין יצא במטוס עם ברברה לביה"ח הקטן שבו עסק ד"ר מילר בשיטות החדשות והמהפכניות שלו בריפוי פסיקאלי של נפגעי מחלות השיתוק השונות.

מיד הבחין ד"ר מארלין כי הרופא פיסח.

"בזכות רגלי הפיסחת מחבבים אותי הילדים החולים יותר" אמר ד"ר מילר בראותו את מארלין נועץ בו מבט, "אני מרשה להם לכתובי 'פסחוני' והם מרוצים, ובאמת חביב שם זה עלי יותר משמי האמיתי- טדיאוש- שנראה לי תמיד מסובך במקצת. אתה מבין, כהרבה תינוקות נקראתי על שמו של הסטודנט לרפואה ששימש כמיחנךי".

ד"ר טדיאוש מארלין עצר בקושי את התרגשותו. עכשיו זכר כיצד היה אומר, בימים שהיה סטודנט לרפואה, וחזר ואמר לעצמו: העולם לא ירגיש בהיעדרו. כמה טיפש ועיוור היה!

הוא הושיט את ידו לרופא, שהיה עתיד להחזיר לברברה את כושר ההליכה.